

sigtsmæssigt, at Rigsdagen ved nærværende Finantslovsforslag værner om Lovgivningsmagtens Ret med Hensyn til Ordningen af denne Sag, idet man samtidig sikkrer de inddragne Midler mod en Anvendelse, der ikke forud har vundet den bevilgende Myndigheds Billigelse og nedlægger en Indsigelse imod den Vilkaarlighed, som den paaanførte ministerielle Fremgangsmaade fremviser. Altsaa, det, man vilde i Fjor, var at sikkrer Lovgivningsmagtens Indflydelse paa den her henhørende Del af Administrationen og dernæst sikkrer de inddragne Midler mod en Anvendelse, som ikke først har faaet Rigsdagens Billigelse, men alt det, som det ærede Medlem har sagt, var Hovedsagen, nemlig, at det ikke kom ind paa særlige Fonds, eller at Fraklippingen hørte op. Alt det var ikke Hovedsagen i Fjor, det var Hovedsagen i Forfjor; men Hovedsagen i Fjor er udtrykt her klart og tydeligt, nemlig, at der er to Ting at sørge for: at Rigsdagens Lovgivningsmyndighed med Hensyn til disse Forhold ikke præjudiceres, og at paa den anden Side disse Midler ikke blive anvendte uden Rigsdagens Billigelse. Derimod Kapitalpunktet, at det nødvendige skulde staa paa Finantsloven, er der ikke et Ord om i og for sig. Hele den Betragtningmaade, som gjøres gjældende af det ærede Medlem for Rjoge, at nu, da Midlerne ere blevene flydende, maa de opføres paa Finantsloven, det staa der ikke et Ord om; derimod findes der en Bemærkning i Udvalgets Betænkning, som siger, at man, for at opnaa de to omtalte Formaal, tror, at det nu vilde være den hensigtsmæssigste Vej at tage Forslaget op paa Finantsloven. Altsaa, det er Hovedsagen, Formaalet, Opgaven, nemlig de nævnte to Diemed, men at Pengene opføres paa Finantsloven er Midlet. Flertallet erklærer nemlig, at man tror at opnaa disse to Diemed, som jeg for lidt siden læste op, ved at optage et Forslag om, at de siden 11te Juni 1875 foretagne Uddrag i de geistlige Embeders Indtægter optages paa Finantsloven. Altsaa, det, man i Fjor vilde — det, tror jeg, er saa klart, at det ikke godt kan omtvistes — var ikke for i og for sig at faae disse Midler op paa Finantsloven; man handlede ikke i Kraft af det ærede Medlem fra Rjoges Betragtning, men man vilde, som sagt, opnaa, at Lovgivningsmagtens Myndighed ikke præjudiceredes, og at Midlerne ikke anvendtes uden Rigsdagens Samtykke. Nu siger jeg: Høve vi i Aar naaet det Samme som i Fjor, vil det vise sig derved, at vi gennem Forslaget sikkrer os, at Lovgivningsmyndigheden ikke præjudiceres, og at der paa den anden Side — og det er Hovedsagen — ikke kan raades ove: disse Midler uden med Rigsdagens Samtykke og Billigelse. Dette skal jeg om lidt komme til, men jeg skal kun endnu gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds beraabte sig paa det ærede Medlem for Rjoge, var det dobbelt

uheldigt, naar han vil læse hele det Stykke op; thi der er Intet, der klarere viser, at Rigsdagen i lang Tid har fundet sig i, at der er raadet over adskillige af disse Midler, der, som det ærede Medlem fra Rjoge sagde, vare gjorte flydende, uden at der er reist nogen Vanskelighed, og uden at de vare forlangte opførte paa Finantsloven. Det er slet Aar for Aar og i mangfoldige Tilfælde. F. Ex. hver Gang et Præstefald skal deles, optamles netop Midler fra dette Præstefald indtil videre under Stiftsmidlerne og administreres der, indtil Delingen har fundet Sted; det er slet mange, mange Gange, og Rigsdagen har aldrig gjort Noget for at forhindre det. Derefter gif det ærede Medlem over til at kritiserer dette Forslag. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem var gaaet en anden Vej, han skulde i Stedet for at dvæle saa overordentlig længe ved en Bemærkning, som er skreven ud af Finantsudvalgets Betænkning 1875—76, have taget Slutningen af Betænkningen, have sammenholdt det, som man vilde i Fjor — hvilket jeg tror klart nok er paavist i Dag — med Lovforslaget, men det gjorde det ærede Medlem ikke. Da han kom til en Kritik af det Forslag, der ligger for fra Udvalgets Side, begyndte han først med den Erklæring, at det var et Forslag, man slet ikke kunde gaa ind paa. Det var jo en særlig Fond, og, sagde han, særlige Fonds var noget, som han og Alle havde erklæret sig imod i Betænkningen over Finantsloven for 1876—77, og hvorledes kunde vi da nu gaa ind paa de særlige Fonds? Jeg maa imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var en mindre fast Position, han der kom til, for det Første, fordi den Bemærkning i Finantslovsbetænkningen for 1876—77 om de særlige Fonds gaar ud fra, at Ministeren da havde inddraget Stiftsmidler i en saaledes oprettet særlig Fond til almindelige kirkelige Diemed, hvad han ikke havde gjort. Der er ikke her Tale om Stiftsmidler, men i den Betænkning, som det ærede Medlem citerede, er der kun Tale om de fraklippede Midler, som Rigsdagen den Gang antog vare samlede i en saadan oprettet særlig Fond. Senere er det oplyst, at det ikke var Tilfældet, at der ikke var oprettet en saadan særlig Fond, men at de fraklippede Midler laa omkring under Stiftsmidlerne og administreredes under dem, altsaa at der var et fuldstændig andet Forhold til Stede, end man antog i 1875—76. Det er imidlertid ikke det eneste væsentlige Punkt, at dette senere er oplyst, og at det ærede Medlem ser fuldstændig bort fra, hvad der saaledes senere er oplyst, og retter et langt Angreb paa dette Forslag, idet han siger, at det er et Forslag til en særlig Fond. Men da greb han sig selv i, hvad han sagde, han kunde nok mærke, at det var lovlig stærkt at sige, at det, at lade de aflippede Midler ligge i Stiftsmidlerne og ikke gjøre nogen Forandring deri, var et Forslag til Oprættelsen af en særlig Fond, saa